

deri skulde faa ske den Forandring: „35 Kapitainer“ forandres til „34 Kapitainer“, og „64 Premierlieutenanter“ forandres til „63 Premierlieutenanter“, og paa samme Maade i det andet Ændringsforslag til § 21. Dette Ændringsforslag gaar ud paa at fastholde den nuværende Ordning af det passive Søminevæsen, idet jeg nemlig havde tænkt mig, at det Mandskab, som her blev indbraget i Søværnets Kamme, 1 Kapitain, 1 Premierlieutenant, 2 Overkanonerer, 1 Kanoner og 4 Underkanonerer skulde erstattes ved Officerer og Underofficerer af tilsvarende Grad i Ingenieurkorpset, altsaa forblive, hvor det er. Det vil nu være en ringe Formindskelse i Marinens Sømineafdeling, idet der da vil blive 1 Kommandør, 3 Kapitainer og 5 Premierlieutenanter tilbage, tror jeg. Jeg husker det i dette Dieblit ikke saa nøje, men det vil kun være en forholdsvis ringe Formindskelse. Hvorfor jeg ønsker, at det passive Søminevæsen skulde forblive ved Hæren, er, at det er blevet udviklet til et meget smukt Standpunkt nu, og det forekommer mig altid betænkeligt, naar Noget er naaet et saadant Punkt, saa at gaa til en Forandring. Det aktive Søminevæsen maa efter sin Natur høre hjemme ved Søværnet, og dertil er altsaa bestemt et større Personale, som hører ind under Flaadens færdige Styrke, det vil sige Officerer, som kommanderes til Tjeneste og gaa derfra, og det er nødvendigt for disse Officerer for at kunne naae Forfremmelse at opnaa en vis Fart, de ere altsaa ikke bundne saa stærkt til denne Sømineafdeling, og deres Interesser maa med Nødvendighed ogsaa for en stor Del gaa i en anden Retning. Anderledes er Forholdet ved Ingenieurkorpset; den passive Sømineafdeling kan holde sine Kræfter i længere Tid til Disposition, og da Ingenieurkorpset i det Hele taget maa befatte sig med Miner, er der Anledning til at samle megen Erfaring i teknisk Retning, og den Erfaring vil jo selvfølgelig komme den aktive Sømineafdeling til Gode, den, der skulde være under Flaaden. Der er jo ikke Spørgsmaal om, at, dersom man oprettede en Sømineafdeling ved Flaaden og fastholdt de samme Officerer bestandig derved, vilde man opnaa det Samme, som naar man havde Søminevæsenet ved Ingenieurkorpset, men det er jo ikke Derfjorten, og derfor antager jeg, at den rent tekniske Udvikling vil ske bedre ved Ingenieurkorpset end ved Søværnet; der ligger ingen Dadel deri overfor nogensomhelst af de Kræfter, der ere ansatte ved Søværnet. Derfor anser jeg det for ønskeligt, at den passive Del af Søminevæsenet forbliver ved Ingenieurkorpset. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Aldersgrændserne skal jeg tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger. Der er jo i Regjerings Forslag optaget høiere Aldersgrændser for Forfremmelse, nemlig 45 Aar for Premierlieutenanter og 55 Aar for Kapitainer. Naar man ser hen til den Tjeneste, der foresalder

i Marinen, forekommer det mig, at man meget vel kunde gaa ind paa at forhøje disse Aldersgrændser fra — som det nu er — 42 Aar til 55 Aar og fra 52 til 55 Aar. De ældre Premierlieutenanter i Marinen vilse jo enten være Jøgere for mindre Skibe eller Næstkommanderende paa større Skibe eller Tredie- eller Fjerde-Kommanderende paa de største Skibe, vi have, og naar de blive Kapitainer, ville de komme til at føre større Skibe eller blive Næstkommanderende paa de meget store Skibe. Naar man nu antager, at en Kapitain meget vel kan føre et Skib og udfylde sin Plads derved i en Alder af 42—52 Aar, ser jeg ikke, hvorfor en Premierlieutenant, der bliver Kapitain, naar han er 45 Aar gammel, ikke skulde kunne fyldestgjøre Tjenestens Krav, fordi han først var bleven Kapitain i en Alder af 45 Aar. Det Samme gjælder, naar vi ville betragte Forholdet mellem Kapitains- og Kommandørklassen. Kapitainen kommer til at kommandere større Skibe og bliver Næstkommanderende paa de største, og Kommandørerne vilse for deres Del komme til at kommandere de største Skibe. Overgangen er altsaa ikke meget stor; begge Klasser skulde overtage selvstændige Kommandoer, Kommandørerne kun med noget større Betydning, større Mandskab og større Betydning i Kampen; kun meget faa Kommandører blive jo Eskadrekommandører. Fra det Standpunkt ser jeg virkelig ikke, at der er nogensomhelst Fare ved at forhøje Aldersgrændsen. Jeg skal indrømme, at ved Hæren er Forholdet noget anderledes, fordi Overgangen fra at føre en Deling, som man har under en Kompagnichefs umiddelbare Øjsyn, til at føre et Kompagni er et langt større Spring end fra at føre et mindre Fartøj til at føre et noget større, og ligeledes er Skridtet fra at føre et Kompagni til at føre en Bataillon meget større end fra at føre et større Skib til at føre et af de største. Dertil kommer, at den legemlige Udholdenhed taber sig meget mere, og at der gjøres større Krav dertil i Hæren og navnlig i Fodfolket. Smidertid tror jeg, at der heller ikke i den Henseende er Noget at frygte ved Hæren, hvis man optager disse høiere Aldersgrændser. Aldersgrændserne ere jo nemlig optagne for at sikre sig et bestemt Avancement, saaledes at man, saavidt muligt, undgaar Reduktioner, som jo altid ere ubehagelige, og om man sætter Grændser, der ere lidt høiere eller lidt lavere, anser jeg for at være af mindre Betydning, da man altid har den Mulighed at kunne fjerne de Individer, der ikke mere ere flikke til at avancere, naar de have naaet en vis Alder. — Naar man tillige optager den Bestemmelse, at en Premierlieutenant, naar han har naaet 42 Aars Alderen, og en Kapitain, naar han har naaet 52 Aar, ere berettigede til selv at søge deres Afsted med Pension, tror jeg ogsaa, at der paa den Maade vil blive fjernet en hel Del af de Kræfter, der ikke mere